Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 24 september 2015*

”Språkregler — Meddelanden om allmänna uttagningsprov för rekrytering av administratörer och assistenter — Val av andraspråk bland tre språk — Kommunikationsspråk med de sökande till uttagningsproven — Förordning nr 1 — Artiklarna 1d.1, 27 och 28 f i tjänsteföreskrifterna — Icke-diskrimineringsprincipen — Proportionalitet”

I målen T-124/13 och T-191/13,

Republiken Italien, företrädd av G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,

sökande i mål T-124/13,

Konungariket Spanien, inledningsvis företrätt av S. Centeno Huerta, därefter av J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado,

sökande i mål T-191/13 och intervenient till stöd för Republiken Italien i mål T-124/13,

mot

Europeiska kommissionen, i mål T-124/13 företrädd av J. Currall, B. Eggers och G. Gattinara samt i mål T-191/13 företrädd av J. Currall, J. Baquero Cruz och B. Eggers, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring, i mål T-124/13, av meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AST/125/12 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som assistenter på områdena revision, finanser/redovisning och ekonomi/statistik (EUT C 394 A, 2012, s. 1), meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AST/126/12 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som assistenter på områdena biologi, livsvetenskaper och hälsovetenskap, kemi, fysik och materialvetenskap, kärnforskning, väg- och vattenbyggnad; maskinteknik samt elteknik och elektronik (EUT C 394 A, 2012, s. 11) och meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/248/13 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som administratörer (AD 6) på områdena säkerhet kring byggnader samt teknisk förvaltning (EUT C 29 A, 2013, s. 1), samt, i mål T-191/13, talan om ogiltigförklaring av meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/248/13,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden D. Gratsias (referent) samt domarna M. Kancheva och C. Wetter,

* Rättegångsspråk: italienska och spanska.

justitiesekreterare: J. Palacio-González, förste handläggare, och S. Bukšek Tomac, handläggare,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingarna den 26 februari och den 4 mars 2015,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Europeiska rekryteringsbyrån (Epso) är ett interinstitutionellt organ som upprättats genom Europaparlamentets, rådets, kommissionens, domstolens, revisionsrättens, Ekonomiska och sociala kommitténs, Regionkommitténs och EU-ombudsmannens beslut 2002/620/EG av den 25 juli 2002 om upprättande av Epso (EGT L 197, s. 53). Med tillämpning av artikel 2 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän inom Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), i deras tidigare lydelse enligt rådets förordning (EG, Euratom) nr 723/2004 av den 22 mars 2004 om ändring av tjänsteföreskrifterna (EUT L 124, s. 1), har de institutioner som undertecknat beslutet, enligt artikel 2.1 i beslutet, anförtrott Epso de urvalsbefogenheter som genom artikel 30 första stycket i tjänsteföreskrifterna och genom bilaga III till tjänsteföreskrifterna tilldelas tillsättningsmyndigheterna vid dessa institutioner. I artikel 4 i detta beslut föreskrivs att frågor och klagomål rörande utövandet av de befogenheter som tilldelats Epso, med tillämpning av artikel 91a i tjänsteföreskrifterna, ska lämnas till Epso och eventuell talan inom detta område ska föras mot Europeiska kommissionen.

2 Epso offentliggjorde den 7 september 2012 i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 270 A, s. 1) en handledning för allmänna uttagningsprov (nedan kallad handledningen). I del 3 i handledningen, som har rubriken ”Kommunikation”, anges följande:

”Med tanke på tydlighet och begriplighet används endast **engelska, franska eller tyska** i allmänna texter och meddelanden till och från de sökande, i kallelserna till prov och all övrig korrespondens mellan Epso och de sökande.”

3 Den 20 december 2012 offentliggjorde Epso i *Europeiska unionens officiella tidning* meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AST/125/12 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som assistenter på områdena revision, finanser/redovisning och ekonomi/statistik (EUT C 394 A, s. 1) samt meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AST/126/12 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som assistenter på områdena biologi, livsvetenskaper och hälsovetenskap, kemi, fysik och materialvetenskap, kärnforskning, väg- och vattenbyggnad; maskinteknik samt elteknik och elektronik (EUT C 394 A, s. 11). Den 31 januari 2013 offentliggjorde Epso i *Europeiska unionens officiella tidning* meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/248/13 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som administratörer (AD 6) på områdena säkerhet kring byggnader samt teknisk förvaltning (EUT C 29 A, s. 1). Det är dessa meddelanden som talan om ogiltigförklaring avser (nedan tillsammans kallade de angripna meddelandena).

4 I inledningen till vart och ett av de angripna meddelandena anges att handledningen ”utgör en del” av meddelandet.

5 Enligt behörighetskraven för de uttagningsprov som de angripna meddelandena avser krävs fördjupade kunskaper i ett av Europeiska unionens officiella språk (vilka vid denna tidpunkt var 23 till antalet). Detta språk benämns som ”Språk 1” för uttagningsprovet. Vidare krävs tillfredsställande kunskaper i engelska, franska eller tyska, vilket benämns som ”Språk 2” för uttagningsprovet. Varje sökande ska välja mellan tyska, engelska och franska som andraspråk och detta andraspråk måste vara ett annat än förstaspråket (del III, punkt 2.3 i de angripna meddelandena).

6 På samma ställe i vart och ett av de angripna meddelandena görs preciseringar angående begränsningen av valet av språk 2 till endast de tre ovannämnda språken. I meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/248/13 anges i detta hänseende följande:

”I enlighet med domen [av den 27 november 2012] från EU-domstolen (stora avdelningen) i målet C-566/2010 P [EU:C:2012:752], Republiken Italien mot Europeiska kommissionen, ska EU-institutionerna ange orsakerna till att valet av andraspråk begränsas till ett visst antal av EU:s officiella språk i detta uttagningsprov.

De sökande informeras därför om att valet av andraspråk i det här uttagningsprovet har fastställts i enlighet med tjänstens intresse, vilket kräver att nyligen anställda direkt kan arbeta och kommunicera ändamålsenligt på språket i sitt dagliga arbete. Om inte så är fallet, äventyras institutionernas effektivitet åtskilligt.

Enligt långvarig praxis inom EU-institutionerna när det gäller intern kommunikation, och också med beaktande av avdelningarnas behov vid extern kommunikation och handläggning av ärenden, är det engelska, franska och tyska som används mest. Dessutom är engelska, franska och tyska med stor övervikt de andraspråk som de flesta sökande väljer i uttagningsprov om de får välja fritt. Även i enlighet med aktuella normer inom utbildning och yrkesverksamhet kan det anses att sökande till tjänster inom Europeiska unionen bör behärska minst ett av dessa språk. Därför är det lämpligt, då man ser till tjänstens intresse och de sökandes behov och kompetens och med beaktande av det område som uttagningsprovet gäller, att anordna delprov på dessa tre språk för att garantera att alla sökande, oavsett deras första officiella språk, behärskar minst ett av dessa tre officiella språk som arbetsspråk. För att alla ska behandlas lika ska dessutom alla sökande, även de som har engelska, franska eller tyska som första officiella språk, göra dessa delprov på sitt andraspråk, som ska väljas bland dessa tre språk. Genom bedömningen av de sökandes särskilda kompetens på detta sätt kan institutionerna därför bilda sig en uppfattning om de sökandes förmåga att i en omgivning som nära liknar den som de skulle arbeta i, omedelbart börja utföra sina arbetsuppgifter. Dessa bestämmelser påverkar inte möjligheterna till fortbildning i språk för att kunna arbeta på ett tredje språk i enlighet med artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna.”

I de två andra angripna meddelandena förekommer i princip samma preciseringar som i vissa språkversioner har formulerats lite annorlunda.

7 I meddelandena Epso/AST/125/12 och Epso/AD/248/13 anges att tillträdesprov ska anordnas och göras på dator (del IV i vart och ett av meddelandena). I meddelandet Epso/AD/248/13 anges däremot att dessa prov enbart anordnas om antalet anmälda sökande per område som uttagningsprovet avser överstiger 1 000.

8 Meddelandena Epso/AST/126/12 och Epso/AD/248/13 innehåller en del (del IV i det första av dessa två meddelanden och del V i det andra), som har rubriken ”Tillträde till uttagningsprovet och urval efter meriter” i det förstnämnda meddelandet och ”Tillträde till uttagningsproven och urval efter meriter” i det sistnämnda meddelandet. I denna del anges att granskningen av om sökanden uppfyller de allmänna och särskilda kraven och urvalet efter meriter sker ”först” på grundval av de uppgifter som sökanden har lämnat i ansökan. Vidare anges att sökandens svar på frågorna om de allmänna och särskilda kraven ligger till grund för en bedömning av om vederbörande ska föras upp på förteckningen över sökande som uppfyller samtliga behörighetskrav för uttagningsprovet. Därefter gör uttagningskommittén ett urval bland de sökande som uppfyller behörighetskraven för uttagningsprovet med utgångspunkt i deras meriter för att välja ut dem vars kvalifikationer (bl.a. examensbevis och yrkeserfarenheter) är mest relevanta för de befattningsbeskrivningar och urvalskriterier som anges i meddelandet om uttagningsprov.

9 Detta urval sker enbart med stöd av de uppgifter sökanden lämnat under fliken *talent screener/évaluateur de talent/Talentfilter*. Uppgifterna kontrolleras i förekommande fall senare med stöd av de styrkande handlingar som sökandena har tillhandahållit när det gäller de sökande som fått det poängantal som krävs för godkänt och sammanlagt ett av de bästa resultaten under den senare delen av utvärderingsproven. Urvalet sker i två omgångar. Ett första urval efter meriter sker enbart på grundval av de svar som har lämnats under fliken *talent screener/évaluateur de talent/Talentfilter* i ansökan och viktningen av var och en av frågorna. Utifrån den betydelse som tillmäts vart och ett av de bedömningskriterier som anges i punkt 4 i bilagorna fastställer uttagningskommittén en viktning (1–3) av varje fråga innan den granskar ansökningarna. De sökande vars webbanmälan fått flest poäng går sedan vidare till nästa urvalsomgång. Antalet behandlade ansökningar i denna andra omgång är, per område, ungefär nio gånger större än det antal godkända sökande som anges i detta meddelande om uttagningsprov. Uttagningskommittén granskar de sökandes svar och poängsätter varje svar (0–4). Svarspoängen multipliceras med viktningen för varje fråga och summeras därefter till en sammanlagd slutpoäng. Sedan rangordnar uttagningskommittén de sökande med hjälp av dessa sammanlagda poäng.

10 Den sista urvalsomgången enligt de angripna meddelandena sker, vad gäller meddelandena Epso/AST/125/12 och Epso/AD/248/13, i ett ”utvärderingscentrum” (se del V respektive del VI i dessa meddelanden) och, vad gäller meddelandet Epso/AST/126/12, genom ett ”allmänt uttagningsprov” (se del V i det ifrågavarande meddelandet). Högst tre gånger fler sökande kallas till utvärderingsproven per område än antalet godkända sökande som kan tas upp på reservlistan.

11 Meddelandena Epso/AST/126/12 och Epso/AD/248/13 innehåller bilagor avseende de områden som berörs av dessa meddelanden. I punkt 4 i varje bilaga anges de urvalskriterier som beaktas av uttagningskommittéen vid viktningen av de av de uppgifter sökanden lämnat under fliken *talent screener/évaluateur de talent/Talentfilter* i ansökan (se ovan i punkt 9).

Förfarandet och parternas yrkanden

12 Republiken Italien har, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 4 mars 2013, väckt talan i mål T-124/13.

13 Konungariket Spanien ansökte, genom handling som inkom till tribunalens kansli den 4 juli 2013, om att få intervenera till stöd för Republiken Italiens yrkanden. Genom beslut av den 11 september 2013 biföll ordföranden på tribunalens tredje avdelning denna ansökan. Konungariket Spanien lämnade in sin interventionsinlaga den 22 november 2013.

14 Republiken Italien har i mål T-124/13 yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara de angripna meddelandena och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Konungariket Spanien stöder Republiken Italiens yrkande om ogiltigförklaring av de angripna meddelandena och har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta de kostnader som uppkommit med anledning av Spaniens intervention.

16 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan och

— förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Konungariket Spanien har väckt talan i mål T-191/13 genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 5 april 2013.

18 Konungariket Spanien har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/248/13 och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan och

— förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

20 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, förordnades referenten att tjänstgöra på åttonde avdelningen, och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.

21 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (åttonde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet i förevarande mål. Som en processledande åtgärd enligt artikel 64 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991 ställde tribunalen skriftliga frågor till parterna i mål T-191/13. Parterna besvarade dessa frågor inom den föreskrivna fristen.

22 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingarna den 26 februari 2015 i mål T-191/13 och den 4 mars 2015 i mål T-124/13.

23 Under förhandlingen i mål T-191/13 beviljade tribunalen Konungariket Spanien en frist för att skriftligen yttra sig över en eventuell förening av målen vad gäller domen. Det muntliga förfarandet avslutades den 3 mars 2015 till följd av att Konungariket Spanien hade yttrat sig.

Rättslig bedömning

24 Eftersom parterna som svar på en fråga som tribunalen ställt under förhandlingen, eller i Konungariket Spaniens fall, skriftligen (se ovan i punkt 23), inte framställt några invändningar i detta avseende, har tribunalen beslutat att förena de båda målen vad gäller domen i enlighet med artikel 68 i tribunalens rättegångsregler.

25 Republiken Italien har till stöd för sin talan i mål T-124/13 åberopat sju grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artiklarna 263 FEUF, 264 FEUF och 266 FEUF. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 342 FEUF samt artiklarna 1 och 6 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskaperna (EGT 1958, 17, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 16), i dess ändrade lydelse. Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 6.3 EU, artikel 18 FEUF, artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, proklamerad i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s.1), artiklarna 1 och 6 i förordning nr 1, artiklarna 1d.1 och 1d.6, 27 andra stycket och 28 f i tjänsteföreskrifterna samt artikel 1.2 och 1.3 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 6.3 EU och principen om skydd för berättigade förväntningar. Femte grunden avser maktmissbruk och åsidosättande av väsentliga bestämmelser avseende arten av och syftet med ett meddelande om uttagningsprov (särskilt artiklarna 1d.1, 1d.6, 27 andra stycket, 28 f, 34.3 och 45.1 i tjänsteföreskrifterna) samt åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Sjätte grunden avser åsidosättande av artikel 18 FEUF, artikel 24 fjärde stycket FEUF, artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 2 i förordning nr 1, samt artikel 1d.1 och 1d.6 i tjänsteföreskrifterna. Den sjunde grunden avser slutligen åsidosättande av artikel 296 andra stycket

FEUF, artiklarna 1 och 6 i förordning nr 1, artiklarna 1d.1, 1d.6 och 28 f i tjänsteföreskrifterna, artikel 1.1 f i bilaga III till tjänsteföreskrifterna, av proportionalitetsprincipen samt en missuppfattning av sakomständigheterna.

26 Konungariket Spanien har i mål T-124/13, till stöd för Republiken Italiens yrkanden, gjort gällande att de angripna meddelandena ska ogiltigförklaras eftersom de innebär ett åsidosättande av artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 342 FEUF, artiklarna 1 och 6 i förordning nr 1, artiklarna 1d och 27 i tjänsteföreskrifterna samt den rättspraxis som följer av EU-domstolens dom av den 27 november 2012 i mål C-566/10 P, Italien/kommissionen (REG, EU:C:2012:752). Konungariket Spanien har även anfört att de angripna meddelandena är diskriminerande på grund av den icke motiverade dominans som tyska, engelska och franska medges, att de innebär ett åsidosättande av artikel 27 i tjänsteföreskrifterna eftersom det urvalssystem som därigenom inrättas inte säkerställer rekrytering av de bästa sökandena samt av proportionalitetsprincipen eftersom de inte utgör det lämpligaste sättet att uppnå eftersträvade syften.

27 I mål T-191/13 har Konungariket Spanien huvudsakligen åberopat tre grunder. Den första grunden avser åsidosättande av förordning nr 1, den andra grunden avser åsidosättande av artikel 1d i tjänsteföreskrifterna samt av principerna om icke-diskriminering och proportionalitet och den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 27 i tjänsteföreskrifterna.

28 Genom dessa grunder bestrider Republiken Italien och Konungariket Spanien två aspekter av de angripna meddelandena, nämligen dels begränsningen av de språk som kan användas i kommunikationen mellan de sökande och Epso till engelska, franska och tyska, dels att sökandenas val av andraspråk för de uttagningsprov som dessa meddelanden avser begränsas till endast dessa tre språk. I mål T-191/13 bestrider Konungariket Spanien dessutom en tredje aspekt av meddelandet Epso/AD/248/13, nämligen den omständigheten att det andraspråk som sökanden kan välja av engelska, franska och tyska ska användas under vissa av delproven under den sista delen av uttagningsprovet (nämligen vid utvärderingscentrat, se ovan i punkt 10).

29 Dessa två aspekter av de angripna meddelandena som har ifrågasatts av Republiken Italien och Konungariket Spanien (se ovan i punkt 28) ska prövas succesivt. Efter denna prövning ska tribunalen i förekommande fall pröva den tredje aspekt av meddelandet Epso/AD/248/13 som Konungariket Spanien har bestritt (se ovan i punkt 28).

30 Före denna prövning ska tribunalen emellertid pröva huruvida den första grund som Konungariket Spanien har åberopat i mål T-191/13, avseende åsidosättande av förordning nr 1, kan tas upp till sakprövning, eftersom kommissionen har yrkat att talan ska avvisas i den delen.

Huruvida den första grunden i mål T-191/13 kan tas upp till sakprövning

31 I mål T-191/13 har Konungariket Spanien i sin ansökan yrkat att meddelandet Epso/AD/248/13 ska ogiltigförklaras med stöd av artiklarna 1 och 6 i förordning nr 1 och anfört att detta meddelande strider mot de språkregler som fastställts genom förordningen.

32 Kommissionen har emellertid gjort gällande att Konungariket Spanien endast nämner denna grund avseende åsidosättande av förordning nr 1 ”i förbifarten”, utan att utveckla den i tillräcklig omfattning. Enligt kommissionen kan ett sådant argument inte leva upp till kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991 eller i den rättspraxis som gäller denna bestämmelse.

33 Enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991 ska en ansökan innehålla uppgifter om saken i målet samt en kortfattad framställning av de grunder som åberopats. Oaktat den terminologi som används, ska denna framställning vara tillräckligt klar och precis för att svaranden ska kunna förbereda sitt försvar och för att tribunalen ska

kunna utföra sin prövning. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning kan en talan endast tas upp till sakprövning om de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan. Även om framställningen av grunderna för talan inte är beroende av terminologin och uppräkningarna i rättegångsreglerna, och även om denna framställning, genom sitt innehåll snarare än dess rättsliga kvalificering, kan anses tillräcklig, så är detta alltjämt under förutsättning att dessa grunder framgår av ansökan med tillräcklig tydlighet. Endast en abstrakt framställning av grunderna i ansökan motsvarar inte kraven i domstolens stadga och rättegångsreglerna. Uttrycket ”en kort framställning av grunderna för talan” som används i dessa texter innebär att det i ansökan ska klargöras vad grunderna för talan består av (se beslut av den 28 april 1993 i mål T-85/92, De Hoe/kommissionen, REG, EU:T:1993:39, punkterna 20 och 21 samt där angiven rättspraxis).

34 Av nämnda rättspraxis framgår, med undantag för grunder avseende tvingande rätt (*ordre public*) som unionsdomstolen i förekommande fall ska pröva ex officio, att det ankommer på sökanden att i ansökan framställa de grunder som åberopas till stöd för talan. För att göra detta är ett abstrakt omnämnande genom rubriken för grunden inte tillräckligt. Det måste anges vad grunden består av, med andra ord ska grundens samband med yrkandena klargöras och det ska förklaras på vilket sätt grunden, om den visar sig berättigad, ska föranleda rätten att bifalla yrkandena.

35 Det följer vidare av fast rättspraxis att även om unionsdomstolen enbart ska pröva tvisten i enlighet med de yrkanden som framställts av parterna, på vilka det ankommer att ange ramen för tvisten, kan unionsdomstolen inte vara bunden enbart av de argument som parterna åberopat till stöd för sina yrkanden, med risk för att avgörandet annars skulle fattas på felaktiga rättsliga grunder (se dom av den 5 oktober 2009 i mål T-58/08 P, kommissionen/Roodhuijzen, REG, EU:T:2009:385, punkt 35 och där angiven rättspraxis). I en tvist där parterna är oense om tolkningen och tillämpningen av en unionsbestämmelse, ankommer det på unionsdomstolen att tillämpa de rättsregler som är relevanta för att avgöra tvisten på de faktiska omständigheter som parterna har åberopat. Enligt principen domstolen känner till rätten (*jura novit curia*), är det nämligen inte parterna som inom ramen för dispositionsprincipen har att tolka lagen (se domen i det ovannämnda målet kommission/Roodhuijzen, EU:T:2009:385, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

36 Av denna rättspraxis framgår att frågan huruvida en grund kan tas upp till sakprövning inte är beroende av användningen av en viss terminologi. Det räcker att grundens innehåll framgår med tillräcklig tydlighet av texten i ansökan. Frågan huruvida en grund kan tas upp till sakprövning beror inte heller på åberopandet av konkreta regler eller rättsprinciper. Det ankommer nämligen på unionsdomstolen att identifiera de relevanta bestämmelserna och att tillämpa dem på de omständigheter som parterna har angett, även när parterna inte har hänvisat till de ifrågavarande bestämmelserna eller till och med om dessa parter har åberopat andra bestämmelser.

37 Det framgår slutligen av ovan i punkt 35 angiven rättspraxis att även om sökanden åberopar en grund som kan tas upp till sakprövning, kan rätten inte vid prövningen av denna grund begränsa sig till de argument som anförts av sökanden utan måste genomföra en fullständig analys av grunden med beaktande av samtliga tillämpliga regler och rättsprinciper, med risk för att avgörandet annars skulle fattas på felaktiga rättsliga grunder, vilket denna rättspraxis syftar till att undvika.

38 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan det – i motsats till vad kommissionen har gjort gällande – inte godtas att den grund som Konungariket Spanien åberopat i sin ansökan i mål T-191/13 avseende åsidosättande av förordning nr 1 inte skulle kunna tas upp till sakprövning. Denna medlemsstat har nämligen inte endast gjort en abstrakt hänvisning till denna förordning i punkt 27 i ansökan. I punkt 30 i ansökan har Konungariket Spanien tydligt angett att det angripna meddelandet, enligt denna medlemsstats uppfattning, strider mot de språkregler som fastställs genom nämnda förordning. Därefter har Konungariket Spanien ägnat två hela avsnitt av ansökan åt att analysera frågeställningar som avser dessa språkregler. Resten av ansökan innehåller även flera hänvisningar till förordning nr 1 och de språkregler som däri fastställs.

39 Konungariket Spanien har bland annat i punkt 68 i ansökan i mål T-191/13 gjort gällande att ”den omständigheten att de sökandes kommunikation med Epso begränsas till tre språk utgör ett åsidosättande av de regler som fastställs i förordning nr 1”. Även punkt 96 i ansökan, som återfinns i ansökans sista del och har rubriken ”Slutsats”, kan citeras. Där anges följande:

”[D]et [angripna] meddelandet berövar artikel 1 i förordning nr 1 dess mening … , genom att användningen av och bedömningen på Europeiska unionens andra officiella språk i praktiken försummas till förmån för engelska, franska eller tyska utan att en sådan begränsning motiveras av konkreta, sakliga skäl i förhållande till de tjänster som ska tillsättas. Det angripna meddelandet … utgör inte blott en praktisk åtgärd, utan innebär snarare en verklig förändring av samtliga de språkregler som fastställs genom artikel 1 i förordning nr 1.”

40 Härav följer att Konungariket Spaniens första grund, avseende åsidosättande av förordning nr 1, uppfyller kraven i artikel 21 första stycket i domstolens stadga och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991. Denna grund kan således tas upp till sakprövning.

Begränsningen av de språk som kan användas i kommunikationen mellan de sökande och Epso

41 Denna aspekt av de angripna meddelandena berörs i mål T-124/13 genom Republiken Italiens sjätte grund som avser åsidosättande av artikel 18 FEUF, artikel 24 fjärde stycket FEUF, artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 2 i förordning nr 1 samt artikel 1d.1 och 1d.6 i tjänsteföreskrifterna.

42 Enligt Republiken Italien innebär denna begränsning ett uppenbart åsidosättande av artikel 18 FEUF, artikel 24 fjärde stycket FEUF, artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 2 i förordning nr 1 samt artikel 1d.1 och 1d.6 i tjänsteföreskrifterna. Republiken Italien har gjort gällande att det tydligt framgår av dessa bestämmelser att en unionsmedborgare har rätt att kommunicera med unionsinstitutionerna på vilket som av de 23 officiella språken, och har rätt att besvaras av institutionerna på samma språk. Denna slutsats följer även av domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752). Den ovannämnda begränsningen utgör en diskriminering av medborgare från andra medlemsstater än de som har engelska, franska eller tyska som officiellt språk.

43 Republiken Italien godtar inte uppfattningen att deltagandet i uttagningsprov för unionens rekrytering av tjänstemän eller andra anställda inte är en form av medborgerlig delaktighet i unionens demokratiska liv. Republiken Italien anser tvärtom att förfarandet med uttagningsprov och det språk som används för kommunikation utgör ”beståndsdelar som bygger det konstitutionella förhållandet mellan den berörde medborgaren och unionen”. Denna medlemsstat har härvid dragit slutsatsen att ”språket för uttagningsprov bör vara medborgarens språk”. Med hänvisning till det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752), har Republiken Italien vidare invänt mot uppfattningen att deltagande i ett uttagningsprov avser en intern situation inom institutionens organisation. Enligt Republiken Italien rör det sig om en kontakt mellan institutionen i fråga och ett rättssubjekt (en medborgare), som ännu inte utgör en del av denna institutions personal.

44 Konungariket Spanien har i sin interventionsinlaga gett sitt stöd till Republiken Italiens argument. Eftersom språkbegränsningen kan användas i kommunikationen mellan de sökande och Epso, innebär detta enligt Konungariket Spanien i praktiken en konkurrensfördel för alla sökande med ett av de tre valda språken (engelska, franska och tyska) som förstaspråk. Konungariket Spanien anser att det av praktiska skäl är ”förståeligt” att begränsa de språk som kan användas i kommunikationen med Epso, men att begränsningen till de tre ovannämnda språken strider mot förordning nr 1. En sådan begränsning är för övrigt diskriminerande. Konungariket Spanien godtar inte heller uppfattningen att en institutions rekrytering av tjänstemän eller andra anställda utgör en rent intern fråga.

45 Konungariket Spanien har, såsom redan angetts ovan (se punkterna 38 och 39), i mål T-191/13 genom sin första grund gjort gällande att begränsningen till engelska, franska och tyska vid kommunikationen mellan Epso och de sökande till uttagningsprovet Epso/AD/248/13 strider mot de språkregler som inrättats genom förordning nr 1.

46 Kommissionen har invänt att de punkter som Republiken Italien har åberopat från domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752), inte har något samband med frågan vilka språk som ska användas vid uttagningsprov, utan avser en annan fråga gällande offentliggörandet av meddelanden om uttagningsprov. I detta sammanhang har kommissionen hänvisat till rättspraxis, nämligen dom av den 9 september 2003 i mål C-361/01 P, Kik/harmoniseringskontoret (REG, EU:C:2003:434, punkt 82), enligt vilken de många hänvisningar till språkanvändningen inom unionen som återfinns i EUF-fördraget, inte kan anses ge uttryck för en allmän unionsrättslig princip som ger varje medborgare rätt att kräva att varje handling som kan påverka hans eller hennes intressen under alla förhållanden ska avfattas på hans eller hennes språk.

47 Kommissionen har dessutom gjort gällande att sökande till ett uttagningsprov befinner sig i ett ”mellanläge”. De får visserligen kännedom om uttagningsprovet genom att läsa ett meddelande som offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* och det är av denna anledning som de angripna meddelandena offentliggjorts på samtliga officiella språk i unionen. När den sökanden väl börjar kommunicera med administrationen för att delta i uttagningsprovet, är det emellertid rimligt att förvänta sig att vederbörande behärskar åtminstone ett annat officiellt språk än sitt modersmål.

48 Enligt kommissionen kan det inte godtas att sökandenas språkkompetens tillmäts en lägre betydelse. Denna uppfattning skulle strida mot principen om unionsinstitutionernas självständighet såsom denna fastställs i artiklarna 335 FEUF och 336 FEUF. Enligt denna princip ankommer det enbart på institutionerna att avgöra de språkliga behov som ligger i tjänstens intresse, och inte på medlemsstaterna. I den ovan i punkt 26 nämnda domen Italien/kommissionen (EU:C:2012:752, punkterna 87 och 88) erkänns även att tjänstens intresse utgör ett legitimt mål som kan motivera inskränkningar i principen om icke-diskriminering på grundval av språk enligt artikel 1d i tjänsteföreskrifterna.

49 Kommissionen anser således att påståendet att de sökande under förfarandet för uttagningsprov utan åtskillnad skulle kunna använda vilket som helst av unionens officiella språk är oförsvarligt. Institutionerna behöver personal som direkt kan arbeta på ett ändamålsenligt sätt och det är således oundvikligt att sökandena i den administrativa kontakten vid uttagningsprovens anordnande även bör kunna kommunicera på de språk som används inom institutionen, såsom engelska, franska och tyska. Redan denna administrativa kommunikation utgör en del av den arbetssituation som sökanden kommer att befinna sig i om han eller hon klarar uttagningsproven.

50 Vidare har kommissionen anfört att kommunikationen mellan de sökande och Epso under alla omständigheter avser grundläggande information gällande förloppet för proven och de olika omgångarna i uttagningsförfarandet. Vad gäller den kunskapsnivå och användningskapacitet inom engelska, franska eller tyska som krävs enligt de angripna meddelandena, kan en sökande vars språkkunskaper inte ens möjliggör för vederbörande att begripa de ifrågavarande meddelandena som avfattats på ett av dessa språk inte förvänta sig att rekryteras till en unionsinstitution. Av samma anledning gynnas inte de sökande som har engelska, franska eller tyska som modersmål. Kommissionen har till stöd för detta påstående åberopat statistik avseende det uttagningsprov som avsågs i meddelandet Epso/AST/126. Av denna statistik framgår att det var sökandena med italiensk nationalitet som fått bäst resultat av de sökande som godkänts.

51 Såväl allmän information om uttagningsprovsförfarandet på Epsos webbsida som handledningen ska dessutom offentliggöras på samtliga av de officiella språken. Att ålägga Epso en skyldighet att översätta alla mottagna ansökningar från sökandens modersmål till engelska, franska eller tyska skulle

enligt kommissionen vara uppenbart oförenligt med tjänstens intresse. En översättning av sökandenas meritförteckningar skulle dessutom vara till deras nackdel, eftersom de skulle förlora kontrollen över information som de själva lämnat.

52 För prövningen av dessa argument erinrar tribunalen om lydelsen av de relevanta bestämmelserna i förordning nr 1. I artikel 1 i förordningen, i den lydelse som var tillämplig vid offentliggörandet av de angripna meddelandena, föreskrivs följande:

”Följande språk skall vara officiella språk och arbetsspråk för unionens institutioner: bulgariska, danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, iriska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska”.

53 Artikel 2 i samma förordning har följande lydelse:

”Skriftliga handlingar som en medlemsstat eller en person som lyder under en medlemsstats jurisdiktion ställer till gemenskapens institutioner får efter avsändarens val avfattas på något av de officiella språken. Svaret skall lämnas på samma språk.”

54 I artikel 6 i förordning nr 1 anges att institutionerna i sina arbetsordningar får föreskriva närmare villkor för hur den reglering av språkanvändningen som föreskrivs i förordningen ska tillämpas. Såsom domstolen emellertid har konstaterat i punkt 67 i domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, (EU:C:2012:752) har de institutioner som berörs av de angripna meddelandena (som även var de som berördes av de meddelanden om uttagningsprov som var föremål för prövning i det målet) inte med stöd av artikel 6 i förordning nr 1 i sina arbetsordningar föreskrivit några närmare villkor för hur denna reglering av språkanvändningen ska tillämpas. Domstolen har även klargjort att meddelandena om uttagningsprov inte kan anses utgöra arbetsordningar i detta hänseende.

55 Innan domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752) meddelades, hade tribunalen slagit fast att förordning nr 1 inte är tillämplig på förhållandet mellan institutionerna och deras tjänstemän och övriga anställda, eftersom det i förordningen endast fastställs språkregler som är tillämpliga mellan institutionerna och en medlemsstat eller en person som omfattas av en medlemsstats jurisdiktion. Tribunalen hade även erinrat om att unionens tjänstemän och övriga anställda, liksom sökandena till sådana tjänster, endast omfattas av unionens jurisdiktion, vad gäller tillämpningen av bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, inbegripet dem som rör rekryteringen inom en institution. Att sökande till tjänster som tjänstemän eller övriga anställda inom unionen likställs med dessa, vad gäller tillämpliga språkregler, förklaras enligt denna rättspraxis av att nämnda sökande inträder i ett förhållande till en unionsinstitution endast i syfte att erhålla en tjänst som tjänsteman eller övrig anställd, för vilken vissa språkkunskaper är nödvändiga och kan krävas enligt de bestämmelser som är tillämpliga på tillsättningen av tjänsten. I denna praxis hänvisades även till artikel 6 i förordning nr 1 och den möjlighet som där föreskrivs för institutionerna att i sina arbetsordningar föreskriva närmare villkor för hur denna reglering av språkanvändningen ska tillämpas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 november 2008, Italien/kommissionen, T-185/05, REG, EU:T:2008:519, punkterna117–119 och där angiven rättspraxis).

56 Dessa överväganden kan emellertid efter det att domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752) meddelats inte längre anses giltiga. Domstolen har nämligen bedömt att eftersom det inte föreligger några specialbestämmelser för tjänstemän och övriga anställda, och eftersom det inte finns några bestämmelser i arbetsordningarna för berörda institutioner, finns det ingen text som ger stöd för tanken att relationerna mellan dessa institutioner och deras tjänstemän och övriga anställda helt ligger utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1. Enligt domstolen gör sig denna bedömning i än högre grad gällande för relationerna mellan institutionerna och sökande till externa uttagningsprov, som i princip varken är tjänstemän eller anställda (domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkterna 68 och 69).

57 Således kan tribunalen inte godta kommissionens argument (se ovan i punkt 46) att denna del av domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752) saknar relevans för frågan huruvida begränsningen av kommunikationsspråk mellan de sökande och Epso är laglig. Domstolen har nämligen i denna del av sin dom prövat tillämpligheten av förordning nr 1 på sökande till ett uttagningsprov, och bedömt att förordningen är tillämplig på dem. Denna bedömning är även relevant för den fråga som aktualiseras i samband med Republiken Italiens sjätte grund och Konungariket Spaniens första grund.

58 Av ovanstående överväganden följer även att kommissionens argument (se ovan i punkt 47) att sökande till ett uttagningsprov befinner sig i ett ”mellanläge” inte heller kan godtas.

59 Vad beträffar kommissionens argument gällande domen i det ovan i punkt 46 nämnda målet Kik/harmoniseringskontoret (EU:C:2003:434, punkt 82), är det tillräckligt att påpeka att de institutioner som berörs av de angripna meddelandena – till skillnad från Kontoret för harmonisering på den inre marknaden (varumärken och mönster) (harmoniseringskontoret), vars språkregler var i fråga i det mål som avgjordes genom nämnda dom – inte är bundna av några specifika språkregler (domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 86). Dessa institutioner är bundna av de språkregler som inrättas genom förordning nr 1.

60 Mot bakgrund av dessa överväganden samt av den klara och otvetydiga lydelsen av artikel 2 i förordning nr 1, bedömer tribunalen att de angripna meddelandena, i den mån det där anges att sökandena till uttagningsproven måste kommunicera med Epso på det språk som de har valt av antingen engelska, franska eller tyska, utgör ett åsidosättande av förordning nr 1. Detta skäl är tillräckligt för att motivera att meddelandena ska ogiltigförklaras, utan att det finns anledning att pröva huruvida detta villkor, såsom Republiken Italien och Konungariket Spanien har gjort gällande, leder till en förbjuden diskriminering på grund av språk.

61 Ansökningshandlingen är nämligen utan tvivel en text till de institutioner som inrättat Epso från en person som omfattas av en medlemsstats jurisdiktion, nämligen den sökande. Med tillämpning av artikel 2 i förordning nr 1, har denna person (den sökande) följaktligen rätt att välja på vilket språk texten ska skrivas bland samtliga av de officiella språk som anges i artikel 1 i samma förordning. De angripna meddelandena utgör ett åsidosättande av dessa bestämmelser i den mån valet av språk begränsas till engelska, franska och tyska. Samma bedömning gäller andra skrivelser som en sökande eventuellt kan tillställa Epso gällande de uttagningsprov som omfattas av de angripna meddelandena.

62 De skrivelser som Epso skickar till varje sökande som har ingett en ansökan utgör för övrigt svar, i den mening som avses i artikel 2 i förordning nr 1, på ansökningshandlingen och på andra skrivelser som den ifrågavarande sökanden eventuellt har tillställt Epso. Med tillämpning av denna artikel ska således sådana svar lämnas på det av samtliga officiella språk som den ifrågavarande sökanden har valt för att formulera sina skrivelser. De angripna meddelandena utgör även ett åsidosättande av förordning nr 1 i den mån det i meddelandet anges att Epso ska besvara sökandena på ett av de språk som valts av engelska, franska eller tyska, och inte av samtliga officiella språk.

63 Att Epso iakttar sin skyldighet enligt artikel 2 i förordning nr 1 att kommunicera med sökandena till de uttagningsprov som de angripna meddelandena avser på ett språk som varje sökande fritt har kunnat välja från samtliga av de officiella språken, och inte enbart från engelska, fransk eller tyska, har ännu större betydelse när det i de angripna meddelandena föreskrivs ett ”urval efter meriter” (se ovan i punkterna 8 och 9) ”på grundval av de uppgifter som sökanden har lämnat i ansökan”. Det har härvid betydelse att dessa uppgifter lämnas på det språk som varje sökande har valt, i förekommande fall modersmålet, och inte på ett språk som för vissa av sökandena inte är det språk på vilket de uttrycker sig bäst även om de har tillfredsställande kunskaper i detta språk.

64 Den omständigheten att det i del 3 i handledningen anges att sökandenas val av kommunikationsspråk med Epso begränsas ”[m]ed tanke på tydlighet och begriplighet … i allmänna texter och meddelanden till och från de sökande …”, föranleder ingen annan slutsats. Epsos föreskrift att ett av de tre ovannämnda språken ska användas kan för sökande som hade föredragit att kommunicera med Epso på något annat av de officiella språken inte garantera någon ”tydlighet och begriplighet” vad gäller allmänna texter och meddelanden till dem från Epso. Det samma gäller Epsos förståelse av de skrivelser som Epso mottar från sökandena, eftersom tydligheten av dessa riskerar att påverkas negativt om de avfattas på ett språk som inte utgör den ifrågavarande sökandens första val.

65 Hur det än förhåller sig med detta föreskrivs inget undantag i artikel 2 i förordning nr 1 från den skyldighet som anges däri, vare sig av skäl som anges i del 3 i handledningen eller av några andra skäl (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 72).

66 Med hänsyn även till dessa överväganden kan inte kommissionens argument godtas.

67 Argumentet avseende unionsinstitutionernas självständighet (se ovan i punkt 48) kan inte heller vinna framgång. Det är visserligen riktigt att principen om unionsinstitutionernas administrativa självständighet i fråga om valet av sina tjänstemän och övriga anställda enligt artikel 2 i tjänsteföreskrifterna bekräftas i rättspraxis. Institutionerna har följaktligen ett stort utrymme för skönsmässiga bedömningar och en självständighet när det gäller inrättandet av en tjänst för tjänstemän eller övriga anställda, när det gäller valet av tjänstemän eller övriga anställda vid tillsättningen av den inrättade tjänsten samt i fråga om beskaffenheten av det anställningsförhållande som gäller mellan institutionerna och den anställde (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 september 2005, AB, C-288/04, REG, EU:C:2005:526, punkterna 26 och 28). Denna självständighet fritar emellertid inte institutionerna från skyldigheten att iaktta tillämpliga unionsbestämmelser, däribland artikel 2 i förordning nr 1, som har åsidosatts i förevarande fall.

68 Det kan tilläggas att kravet på att iaktta de skyldigheter som följer av förordning nr 1 inte utgör hinder för unionsinstitutionerna att själva, vid utövandet av sin administrativa självständighet, vilken har åberopats av kommissionen, avgöra sina språkliga behov. Artikel 2 i förordning nr 1, som är i fråga i förevarande fall, utgör inte hinder för ett villkor i ett meddelande om uttagningsprov enligt vilket de sökande till uttagningsprovet måste ha särskilda språkkunskaper. I denna artikel föreskrivs endast att meddelandets upphovsman, i förevarande fall Epso, måste kommunicera med sökanden på det officiella språk som denna har valt, och inte på ett språk som har valts från en mer begränsad grupp av språk, även om kunskap i åtminstone ett av dessa språk krävs av varje sökande för att kunna delta i uttagningsprovet.

69 Kommissionens argument – nämligen att kommunikationen mellan sökandena och Epso avser grundläggande information som en sökande med tillräckliga kunskaper i engelska, franska eller tyska för att delta i uttagningsprovet utan svårigheter kan förstå – kan inte heller godtas, liksom argumentet att det inte skulle vara förenligt med tjänstens intresse att översätta ansökningshandlingar från originalspråket till engelska, franska eller tyska. I artikel 2 i förordning nr 1 föreskrivs inga undantag från den skyldighet som följer därav vare sig med hänsyn till tjänstens intresse eller några andra hänsyn. Det har för övrigt redan påpekats att det är den person som tillställer en skrivelse till en institution som enligt denna bestämmelse har möjlighet att välja på vilket språk skrivelsen ska avfattas, och institutionerna åläggs härigenom en skyldighet att besvara personen på samma språk, oavsett om vederbörande eventuellt besitter andra språkkunskaper.

70 Argumentet att den information som återfinns på Epso webbsida och i handledningen finns tillgänglig på samtliga officiella språk kan slutligen inte heller vinna framgång. Det samma gäller argumentet att sökande med italienskt medborgarskap inte har missgynnats av den omständigheten att italienska inte fick användas i deras kommunikation med Epso.

71 Vad gäller det första argumentet är det tillräckligt att påpeka att det i förevarande fall är fråga om det språk som används i sökandenas individuella kommunikation med Epso. De åberopade omständigheterna saknar härvid relevans för Epsos skyldighet att iaktta bestämmelserna i artikel 2 i förordning nr 1 när det gäller denna kommunikation.

72 Vad gäller det andra argumentet är det tillräckligt att påpeka att åsidosättandet av en unionsbestämmelse, i förevarande fall artikel 2 i förordning nr 1, vilken Epso är skyldig att iaktta, räcker för att de angripna meddelandena ska ogiltigförklaras. Det saknas härvid anledning att visa att detta åsidosättande har missgynnat vissa sökande.

73 Tribunalen bedömer mot bakgrund av samtliga ovanstående överväganden att talan ska vinna bifall såvitt avser Republiken Italiens sjätte grund och Konungariket Spaniens första grund. De angripna meddelandena ska således ogiltigförklaras i den del de språk som kan användas i kommunikationen mellan de sökande och Epso begränsas till engelska, franska och tyska.

Begränsningen av sökandenas val av andraspråk för de uttagningsprov som omfattas av de angripna meddelandena till engelska, franska och tyska

74 Tribunalen ska härefter pröva huruvida begränsningen av sökandenas val av andraspråk för de uttagningsprov som omfattas av de angripna meddelandena till engelska, franska och tyska är rättsstridig. Denna fråga rör nämligen en annan aspekt av de angripna meddelandena för vilken den rättsstridighet som konstaterats ovan i punkt 60 saknar relevans.

75 Det är i detta avseende Republiken Italiens tredje och sjunde grund i mål T-124/13 samt Konungariket Spaniens andra grund i mål T-191/13 kommer att bli föremål för tribunalens prövning.

76 Republiken Italiens tredje grund avser åsidosättande av artikel 6.3 EU, artikel 18 FEUF, artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artiklarna 1 och 6 i förordning nr 1, artiklarna 1d.1 och 1d.6, 27 andra stycket och 28 f i tjänsteföreskrifterna samt artikel 1.2 och 1.3 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Republiken Italien har i huvudsak gjort gällande att den begränsning som föreskrivs i de angripna meddelandena till engelska, franska och tyska av sökandenas val av andraspråk för uttagningsproven utgör ett åsidosättande av samtliga dessa bestämmelser.

77 Republiken Italiens sjunde grund avser åsidosättande av artikel 296 andra stycket FEUF, artiklarna 1 och 6 i förordning nr 1, artiklarna 1d.1, 1d.6 och 28 f i tjänsteföreskrifterna, artikel 1.1 f i bilaga III till tjänsteföreskrifterna, av proportionalitetsprincipen samt en missuppfattning av sakomständigheterna. Genom denna grund har Republiken Italien gjort gällande att de angripna meddelandena är bristfälligt och otillräckligt motiverade. Republiken Italien har vidare gjort gällande att motiveringen saknar grund och att den inte uppfyller kraven i de ovannämnda bestämmelserna.

78 Konungariket Spanien har genom sin andra grund i mål T-191/13 åberopat ett åsidosättande av den princip om icke-diskriminering på grund av språk som stadfästs i artikel 1d i tjänsteföreskrifterna.

79 Konungariket Spanien har gjort gällande att motiveringen till att valet av andraspråk har begränsats (se ovan punkt 6) utgör en ”stereotyp text” som inte är tillräcklig för att uppfylla de krav som uppställs genom domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752). Enligt denna medlemsstat är meddelandet om uttagningsprov Epso/AD/248/13 behäftat med samma oegentligheter som de meddelanden som var i fråga i ovannämnda mål. Motiveringen till meddelandet är allmänt hållen och uppfyller inte ”lägsta beviskrav för att motivera en begränsning av samtliga språkregler”. Konungariket Spanien har anfört liknande argument i sin interventionsinlaga i mål T-124/13.

80 Vad beträffar frågan huruvida det angripna meddelandet är bristfälligt eller otillräckligt motiverat, påpekar tribunalen att kommissionen i mål T-191/13 har bestritt att Konungariket Spanien till stöd för sin talan har åberopat någon sådan grund.

81 Tribunalen påpekar emellertid följande i denna del. En grund avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten gäller ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 263 andra stycket FEUF, och utgör en grund avseende tvingande rätt som unionsdomstolen ska pröva ex officio (se dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink's France, C-367/95 P, REG, EU:C:1998:154, punkt 67 samt där angiven rättspraxis). Såsom redan angetts har Republiken Italien dessutom genom sin sjunde grund i mål T-124/13 ifrågasatt att upphovsmännen till de angripna meddelandena har uppfyllt sin motiveringsskyldighet.

82 Enligt fast rättspraxis utgör skyldigheten att motivera beslut en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida skälen är välgrundade, vilken istället gäller huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. Motiveringen av en rättsakt består nämligen i att det formellt anges vilka skäl rättsakten grundar sig på. Om dessa skäl innehåller felaktigheter, inverkar detta på rättsaktens lagenlighet i materiellt hänseende, men inte på motiveringen av rättsakten, som kan vara tillräcklig trots att den innehåller felaktiga skäl (se dom av den 10 juli 2008 i mål Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, REG, EU:C:2008:392, punkt 181 samt där angiven rättspraxis).

83 I förevarande fall innehåller de angripna meddelandena, såsom angetts ovan i punkt 6, en motivering till kravet på att de sökande måste ha tillfredsställande kunskaper i engelska, franska och tyska, vilka är de språk som deras val av andraspråk för uttagningsprovet är begränsat till. Det kan således inte hävdas att meddelandenas upphovsman, Epso, har åsidosatt motiveringsskyldigheten. Frågan huruvida denna motivering är välgrundad ska däremot särskiljas från detta, och den kommer att prövas nedan.

84 För att pröva denna sistnämnda fråga erinrar tribunalen härefter om ordalydelsen av de bestämmelser som domstolen prövade i domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752), och som Republiken Italien och Konungariket Spanien även har åberopat i sina resonemang, samt om den bedömning som domstolen har gjort av dessa bestämmelser.

85 I punkterna 81–84 i sin dom i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752) har domstolen hänvisat till artikel 1 i förordning nr 1 (se punkt 52 ovan), artikel 1d.1 och 1d.6 och artikel 28f i tjänsteföreskrifterna samt artikel 1.1 f i bilaga III till tjänsteföreskrifterna.

86 I artikel 1d.1 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att all diskriminering på grund av bland annat språk vid tillämpningen av tjänsteföreskrifterna ska vara förbjuden. Enligt artikel 1d.6 i dessa föreskrifter får ”[t]illämpningen av principen om icke-diskriminering och proportionalitetsprincipen … bara begränsas på objektiva och rimliga grunder i syfte att uppnå legitima mål av allmänt intresse inom ramen för personalpolitiken”.

87 I artikel 28 f i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att en tjänsteman får tillsättas endast om han eller hon kan styrka fördjupade kunskaper i ett av unionens språk och tillfredsställande kunskaper i ett annat av unionens språk. Även om det i bestämmelsen preciseras att de tillfredsställande kunskaperna i ett annat språk måste vara knutna till vad ”som krävs för att kunna utföra arbetsuppgifterna”, anges, såsom domstolen har påpekat i sin dom Italien/kommissionen, punkt 26 ovan (EU:C:2012:752, punkt 83), inte vilka kriterier som kan komma i fråga för att avgöra när det finns anledning att begränsa urvalet av språk bland de officiella språk som anges i artikel 1 i förordning nr 1.

88 Enligt artikel 1.1 f i bilaga III till tjänsteföreskrifterna kan meddelandet om uttagningsprov i förekommande fall innehålla upplysningar om de språkkunskaper som krävs med tanke på den lediga tjänstens speciella art. Såsom domstolen har angett i sin dom i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752, punkt 84) innebär denna bestämmelse emellertid inget allmänt bemyndigande att göra undantag från kraven i artikel 1 i förordning nr 1.

89 Domstolen har således bedömt att de ovannämnda bestämmelserna i punkterna 86-88 inte innehåller några uttryckliga kriterier som tillåter en begränsning av valet av andraspråk som sökandena till ett uttagningsprov för rekrytering av tjänstemän till unionen ska behärska, oavsett om det leder fram till att de tre språk som anges i de angripna meddelandena om uttagningsprov eller några andra officiella språk väljs ut (domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 85). Domstolen har för övrigt konstaterat att de institutioner som berörs av de angripna meddelandena (som även var de som berördes av de meddelanden som var föremål för prövning i målet vid domstolen) inte var bundna av några särskilda språkregler (se ovan punkt 59).

90 Domstolen har icke desto mindre framhållit att det framgår av samtliga ovan nämnda bestämmelser att tjänstens intresse kan utgöra ett legitimt mål som kan beaktas. Exempelvis tillåter artikel 1d i tjänsteföreskrifterna inskränkningar i principen om icke-diskriminering och proportionalitetsprincipen. Tjänstens intresse måste emellertid enligt domstolen ha objektivt stöd och språkkunskapernas nivå måste stå i proportion till de verkliga krav som tjänsten ställer (domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 88).

91 Domstolen har härvid understrukit att regler om begränsningar av urvalet av andraspråk måste innehålla klara, objektiva och förutsebara kriterier, så att sökandena i tillräckligt god tid i förväg vet vilka språkkrav som gäller och därmed kan förbereda sig inför uttagningsproven på bästa sätt (domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 90).

92 I den ovan i punkt 26 nämnda domen Italien/kommissionen (EU:C:2012:752, punkt 91) har domstolen konstaterat att de institutioner som berörs av de aktuella uttagningsproven emellertid aldrig antagit någon arbetsordning med stöd av artikel 6 i förordning nr 1. Domstolen har även tillagt att kommissionen inte heller hade påstått att det finns andra rättsakter, såsom meddelanden med kriterier, för att begränsa möjligheten att välja ett visst språk som andraspråk i ett uttagningsprov. Domstolen har slutligen konstaterat att de ifrågavarande meddelandena om uttagningsprov inte innehöll någon motivering till varför just de tre språken (engelska, franska och tyska) valts ut som sökandenas val av andraspråk.

93 Av domstolens bedömning framgår att den omständigheten att sökandenas val av andraspråk till ett uttagningsprov begränsas till ett visst antal språk, varigenom andra officiella språk utesluts, utgör en diskriminering på grund av språk (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 102). Det är nämligen uppenbart att vissa potentiella sökande (de som har tillfredsställande kunskaper i åtminstone ett av de angivna språken) gynnas på grund av detta villkor, eftersom de kan delta i uttagningsprovet och följaktligen rekryteras som tjänstemän eller övriga anställda inom unionen, medan andra som inte har dessa kunskaper utesluts.

94 Kommissionen har gjort gällande att denna omständighet inte utgör diskriminering på grund av nationalitet. Detta argument är emellertid verkningslöst, eftersom inte enbart diskriminering på grund av nationalitet är förbjuden enligt artikel 1d i tjänsteföreskrifterna, utan även flera andra former av diskriminering, inklusive diskriminering på grund av språk.

95 I detta hänseende har kommissionen i mål T-124/13 gjort gällande att ingen diskriminering kunde ”föreligga rättsligen eftersom de sökande kunde genomföra en del av uttagningsproven [som omfattades av de angripna meddelandena] på sitt modersmål och valet av andraspråk gjordes bland de mest förekommande och mest studerade språken i Europa”.

96 Detta argument kan inte heller godtas. Enligt artikel 1d i tjänsteföreskrifterna förbjuds all diskriminering på grund av språk även om antalet personer som diskrimineras är ganska begränsat. Detta skiljer sig helt från frågan huruvida diskriminering kan accepteras av andra skäl, där det begränsade antalet möjligt diskriminerade personer kan vara ett giltigt argument som talar för att den ifrågavarande åtgärden anses vara proportionerlig.

97 Tribunalen ska således pröva huruvida Epso, som är upphovsman till de angripna meddelandena, genom att begränsa valet av andraspråk till engelska, franska och tyska för de sökande som berörs av dessa meddelanden, har åsidosatt artikel 1d i tjänsteföreskrifterna genom förbjuden diskriminering på grund av språk.

98 Det kan härvid konstateras att de angripna meddelandena, till skillnad från de meddelanden som var i fråga i domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752), innehåller en motivering (se ovan punkt 6) som infogats särskilt för att uppfylla kraven i denna dom. Av denna motivering framgår bland annat att ”valet av andraspråk i … uttagningsprovet har fastställts i enlighet med tjänstens intresse, vilket kräver att nyligen anställda direkt kan arbeta och kommunicera ändamålsenligt på språket i sitt dagliga arbete” och att ”[o]m inte så är fallet, äventyras institutionernas effektivitet åtskilligt”.

99 Domstolens övriga överväganden som återgetts ovan i punkt 92 förblir giltiga även för omständigheterna i förevarande mål. Såsom kommissionen för övrigt har bekräftat under förhandlingen har de institutioner som berörs av de angripna meddelandena efter det att domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752) meddelades och fram tills offentliggörandet av de angripna meddelandena varken antagit någon arbetsordning enligt artikel 6 i förordning nr 1, eller någon annan rättsakt, såsom meddelanden med villkor för begränsning av valet av andraspråk vid deltagande i ett uttagningsprov för rekrytering av tjänstemän inom unionen. Det ska särskilt påpekas att något sådant villkor inte återfinns i handledningen.

100 Det framgår av domen i det ovan i punkt 26 nämnda målet Italien/kommissionen (EU:C:2012:752, punkt 95), att avsaknaden av regler eller sådana meddelanden som avses ovan i punkt 99 inte kan kompenseras av innehållet i ett meddelande om uttagningsprov som nödvändigtvis endast avser ett specifikt uttagningsprov. Tiden mellan offentliggörandet av ett meddelande om uttagningsprov och de skriftliga delproven är inte tillräckligt lång för att en sökande ska kunna skaffa sig tillräckliga språkkunskaper för att kunna visa vad denne har för yrkeskunskaper. Vad rör möjligheten att lära sig något av de tre språk som valet av andraspråk är begränsat till enligt de angripna meddelana för att kunna delta i framtida uttagningsprov, förutsätter denna att de språk som Epso har valt ut går att identifiera lång tid i förväg. Eftersom inga regler av det slag som beskrivs i punkt 92 ovan har antagits, finns det emellertid ingen garanti för att detta val av vilka språk som får användas i uttagningsprov kommer att stå sig, och det går inte att förutsäga något alls på detta område.

101 Tribunalen ska ändå pröva huruvida den motivering som angetts i de angripna meddelandena kan visa att begränsningen till engelska, franska och tyska för valet av andraspråk för de sökande som berörs av de angripna meddelandena berättigas av tjänstens intresse och är förenlig med proportionalitetsprincipen.

102 Först ska ramarna för denna prövning definieras. Kommissionen har åberopat principen om unionsinstitutionernas självständighet (se ovan punkt 67) för att göra gällande att dessa har ett ”särskilt stort” utrymme för skönsmässig bedömning, eftersom institutionerna är de enda som kan bestämma sin egen personalpolitik. Kommissionen anser mot denna bakgrund att principen om icke-diskriminering endast åsidosätts i den mån språkvalet är godtyckligt eller uppenbart olämpligt i förhållanden till det eftersträvade målet, som enligt kommissionen är att kunna hitta sökande som direkt kan börja arbeta samt rekrytera tjänstemän med högst kompetens, produktivitet och integritet.

103 Det är härvid endast målet att hitta sökande som direkt kan börja arbeta som eventuellt skulle kunna motivera en diskriminering på grund av språk. En sådan diskriminering är däremot inte ägnad att underlätta rekryteringen av tjänstemän med högst kompetens, produktivitet och integritet, eftersom dessa egenskaper uppenbarligen inte har något att göra med en sökandes språkkunskaper.

104 Institutionernas administrativa självständighet innebär vidare inte att de undantas från skyldigheten att iaktta tillämpliga unionsbestämmelser, däribland artikel 1d tjänsteföreskrifterna.

105 Det framgår visserligen av fast rättspraxis att principen om icke-diskriminering, inom de områden som omfattas av institutionens skönsmässiga bedömning, har åsidosatts om den berörda institutionen gör en godtycklig eller uppenbart olämplig åtskillnad som strider mot bestämmelsens syfte (se dom av den 20 mars 2012, Kurrer m.fl./kommissionen, T-441/10 P–T-443/10 P, REUFP, EU:T:2012:133, punkt 54 och där angiven rättspraxis, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 15 april 2010, Gualtieri/kommissionen, C-485/08 P, REU, EU:C:2010:188, punkt 72).

106 Enligt denna praxis är det emellertid inte uteslutet att unionsdomstolen prövar eventuella krav på särskilda språkkunskaper hos sökandena till ett uttagningsprov för rekrytering av tjänstemän eller övriga anställda inom unionen. Det framgår tvärtom av domstolens bedömning som återgetts ovan i punkt 90 att det ankommer på unionsdomstolen att pröva om sådana krav är sakligt motiverade och proportionerliga med hänsyn till de reella krav som tjänsten ställer, med andra ord att dessa krav inte är godtyckliga eller uppenbart olämpliga i förhållande till det eftersträvade målet.

107 Enligt motiveringen av de angripna meddelandena krävs det för ”tjänstens intresse ... att nyligen anställda direkt kan arbeta och kommunicera ändamålsenligt på språket i sitt dagliga arbete”. Enligt ”långvarig praxis inom EU-institutionerna när det gäller intern kommunikation” och ”med beaktande av avdelningarnas behov vid extern kommunikation och handläggning av ärenden” görs vidare bedömningen att det är ”engelska, franska och tyska som används mest”.

108 Därefter konstateras att ”engelska, franska och tyska med stor övervikt [är] de andraspråk som de flesta sökande väljer i uttagningsprov om de får välja fritt”. Enligt de angripna meddelandena bekräftar detta att det ”[ä]ven i enlighet med aktuella normer inom utbildning och yrkesverksamhet kan … anses att sökande till tjänster inom Europeiska unionen bör behärska minst ett av dessa språk”. Mot denna bakgrund bedöms det därför vara ”lämpligt, då man ser till tjänstens intresse och de sökandes behov och kompetens, och också med beaktande av just detta uttagningsprovs område, att anordna delprov på dessa tre språk, för att garantera att alla sökande, oavsett deras första officiella språk, ska behärska minst ett av dessa tre officiella språk som arbetsspråk”.

109 Argumentet att institutionerna ”[g]enom bedömningen av de sökandes särskilda kompetens på detta sätt kan … bilda sig en uppfattning om de sökandes förmåga att i en omgivning som nära liknar den som de skulle arbeta i, omedelbart börja utföra sina arbetsuppgifter” förefaller ha framförts för att motivera att vissa delprov anordnas på det andraspråk som sökandena har valt från engelska, franska och tyska. Kravet på att en sökande som väljer ett av dessa tre språk som förstaspråk ändå ska genomföra dessa delprov på ett annat av dessa tre språk som sökanden har valt som andraspråk har förklarats med att ”alla ska behandlas lika”.

110 Påståendet att det är ”engelska, franska och tyska som används mest” med hänsyn till bland annat ”långvarig praxis inom EU-institutionerna när det gäller intern kommunikation” har en nyckelroll i detta resonemang. Det är emellertid ett vagt påstående som inte har kompletterats med några konkreta uppgifter.

111 Denna påstådda praxis inom EU-institutionerna när det gäller intern kommunikation förklaras nämligen aldrig. Det klargörs inte om denna praxis innefattar parallell användning av dessa tre språk inom den interna kommunikationen i samtliga avdelningar i alla institutioner som berörs av de angripna meddelandena, eller om vissa avdelningar snarare använder ett språk och vissa ett annat. I

detta sistnämnda scenario föreligger en risk för att de avdelningar som kan vara intresserade av de sökande som med framgång har genomfört de ifrågavarande uttagningsproven inte använder något av de tre ovannämnda språken vid intern kommunikation. Av denna anledning kan det ifrågasättas huruvida begränsningen till dessa tre språk av sökandenas val av andra språk för det ifrågavarande uttagningsprovet är lämplig och proportionerlig. I ett sådant scenario skulle antingen vissa sökande, fastän de med framgång genomfört uttagningsprovet, inte anställas, eller de berörda avdelningarna vara skyldiga att till viss del anställa sökande som inte behärskar det interna kommunikationsspråket, i vilket fall det legitimt kan ifrågasättas om den ovannämnda begränsningen har någon mening eller användbarhet.

112 Kommissionen har i sina inlagor lämnat vissa preciseringar och kompletterande bevisning. Dessa gör det emellertid inte möjligt att skingra de allvarliga tvivel som uppstått till följd av ovannämnda överväganden avseende de angripna meddelandena.

113 Kommissionen har för det första gjort gällande att engelska, franska och tyska är ”de tre främsta språken för unionsinstitutionernas överläggningar”. Enligt kommissionen karakteriserades denna situation av att det ursprungligen var franska och tyska som användes, vilket utökades med engelska efter år 1973. Kommissionen har även anfört att franska traditionellt varit språket för överläggningar vid Europeiska unionens domstol medan engelska varit ”det vanligaste arbetsspråket vid byråerna”. Detta faktum bekräftas bland annat av språkreglerna vid kommittéen med ständiga representanter (Coreper) som enligt artikel 16.7 FEU ska ansvara för att förbereda arbetet vid Europeiska unionens råd.

114 Det kan emellertid konstateras att med undantag för kopiorna av viss epost som ingetts i mål T-124/13 för att visa att engelska, franska och tyska är det kommunikationsspråk som används av medlemsstaterna vid Coreper, har kommissionen inte tillhandahållit någon annan bevisning till stöd för de ovan återgivna påståendena.

115 Utan sådan bevisning kan det vaga och allmänna påståendet att engelska, franska och tyska är de ”främsta” språken för unionsinstitutionernas överläggningar inte godtas. Kommissionen har själv medgett att det enda språket för överläggningarna vid de domstolar som tillsammans utgör EU-domstolen traditionellt sett är franska. Det är för övrigt vedertaget att ledamöterna vid Europaparlamentet, i plenar- eller utskottssammanträde, uttrycker sig på samtliga officiella språk. Det samma gäller medlemsstaternas representanter när dessa sammanträder vid rådet.

116 Även om det medges, såsom kommissionen har gjort gällande, att de tre ovannämnda språken är de kommunikationsspråk som används vid Coreper (vilket Republiken Italien för övrigt har bestritt i mål T-124/13), saknar en sådan omständighet relevans i förevarande mål. Det framgår nämligen inte av utredningen i målet och kommissionen har inte heller påstått att det finns något samband mellan verksamheten vid Coreper och de arbetsuppgifter som de sökande till de omstridda uttagningsproven kan tilldelas om de klarar proven och anställs.

117 Detta övervägande har allmän giltighet för alla eventuella argument avseende användningen av ett eller flera språk som ”överläggningsspråk” vid en unionsinstitution. Även om det antas att ledamöterna vid en viss institution uteslutande använder ett eller vissa särskilda språk vid sina överläggningar, kan det inte antas, utan ytterligare förklaringar, att en nyanställd tjänsteman som inte behärskar något av dessa språk inte skulle kunna börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt vid den ifrågavarande institutionen.

118 Kommissionen har för det andra gjort gällande att engelska, franska och tyska är de tre språk till vilka nästan alla handlingar översätts vid generaldirektoratet för översättning. Till stöd för detta påstående har kommissionen åberopat statistik över originalspråk och målspråk för översatta texter mellan åren 2000 och 2012. Enlig kommissionen framgår det tydligt av denna statistik att dessa tre språk är de

mest efterfrågade av kommissionens avdelningar när handlingar ska översättas, både som originalspråk, vid översättning för internt bruk av externa handlingar, och som målspråk, vid översättning av interna handlingar avsedda för externt bruk.

119 Det kan inledningsvis anmärkas att denna statistik är av begränsad relevans på grund av att den endast gäller kommissionen. Det är inte möjligt att dra slutsatsen att samma situation gäller för övriga institutioner som de angripna meddelandena berör.

120 Kommissionen har för övrigt inte fog för antagandet att statistik över översatta handlingars originalspråk endast omfattar externa handlingar som har översatts för internt bruk och, tvärtom, att statistik gällande målspråket för översatta handlingar endast omfattar interna handlingar avsedda för externt bruk. Den åberopade statistiken gäller antalet översatta sidor i förhållande till originalhandlingens språk (originalspråk) eller det språk till vilket översättningen har gjorts (målspråk), utan någon åtskillnad mellan översättningar avsedda för internt eller externt bruk.

121 Det är således omöjligt att utifrån denna statistik avgöra andelen texter som har internt ursprung, avses för internt bruk eller är relevanta för de områden som omfattas av de angripna meddelandena. Om en stor andel översatta sidor har externt ursprung är emellertid relevansen av statistik över översatta handlingars målspråk tvivelaktig för identifieringen av kommissionens interna kommunikationsspråk. Eftersom det inte görs någon åtskillnad vad gäller de avdelningar för vilka varje översättning är avsedd, avspeglar de eventuella slutsatser som kan dras utifrån denna statistik, vad gäller vilka språk som används inom kommissionen i dess helhet, inte nödvändigtvis den interna situationen vid de särskilda avdelningar vid kommissionen som kan beröras av de områden som de angripna meddelandena avser.

122 Den statistik som kommissionen har åberopat kan under alla omständigheter inte underbygga dess påståenden, vilka även motsvarar de påståenden som återfinns i de angripna meddelandena.

123 Även om det visserligen framgår av statistiken över översatta handlingars originalspråk att engelska, franska och tyska befinner sig på första, andra respektive tredje plats vad gäller översatta sidors originalspråk, är skillnaden i antal mellan dessa tre språk väsentlig.

124 År 2012 motsvarade engelska texter 77,06 procent av översatta texter jämfört med 5,20 procent för franska texter och 2,90 procent för tyska. Situationen var i stort sett densamma år 2011 med 80,63 procent för engelska, 5,76 procent för franska och 2,28 procent för tyska. Mellan åren 2000 och 2012 ökade proportionen engelska väsentligt (från 55,08 till 77,06 procent) medan proportionen franska minskade väsentligt (från 32,49 till 5,20 procent) och även proportionen tyska minskade (från 4,08 till 2,90 procent). Vidare är skillnaden mellan tyska och italienska, som förutom år 2012 befann sig på fjärde plats, inte stor. Dessa språks proportioner var 2,24 procent respektive 2,06 procent år 2010 och 2,28 procent jämfört med 1,49 procent år 2011. År 2012 var det spanska och grekiska som befann sig på fjärde plats med 1,61 procent av översatta sidor, jämfört med 2,90 procent för tyska.

125 Vad beträffar statistik över målspråk för översatta texter är det riktigt att engelska, franska och tyska befinner sig i täten enligt den senaste statistiken (år 2011 och 2012). Skillnaden mellan antalet översatta sidor till dessa tre språk och till andra språk är emellertid inte betydande. År 2011 översattes 12,31 procent av översatta sidor till engelska, 7,92 procent till franska, 6,53 procent till tyska, 4,27 procent till italienska, 4,20 procent till spanska, 4,13 procent till nederländska, 4,09 procent till portugisiska och 3,94 procent till grekiska. Översättningar till de andra officiella språken, med undantag av iriska (0,61 procent av översatta sidor), motsvarar för vart och ett av språken en större andel än 3,50 procent av översatta sidor. År 2012 var andelen översatta sidor till engelska, franska och tyska 14,92 procent, 8,25 procent respektive 6,47 procent, jämfört med 4,40 procent för italienska och 4,26 procent för spanska. Översättningar till de andra officiella språken (med undantag av iriska vilket motsvarade 0,41 procent av översatta sidor) motsvarar för vart och ett av språken åtminstone

3,35 procent av översatta sidor. Av denna statistik framgår inte att en sökande som har klarat det omtvistade uttagningsprovet med tillfredsställande kunskaper i engelska, franska eller tyska direkt kan börja arbeta från och med första anställningsdagen, medan en sökande med åtminstone tillfredsställande kunskaper i två andra officiella språk inte kan det.

126 Av statistiken framgår visserligen att en mycket stor andel översatta sidor härrör från engelska originaltexter (med engelska som originalspråk). Enligt de angripna meddelandena krävs emellertid inte uteslutande tillfredsställande kunskaper i engelska. En sökande som inte har tillfredsställande kunskaper i detta språk kan delta i de uttagningsprov som omfattas av meddelandena, om vederbörande har tillfredsställande kunskaper i åtminstone tyska eller franska. Såsom ovan angetts motsvarar båda dessa språk, både som originalspråk och målspråk, en relativt liten andel översatta sidor vid kommissionens avdelningar. Om en sökande som endast behärskar ett av dessa båda språk som andraspråk kan delta i de ifrågavarande uttagningsproven, är det inte motiverat att utesluta andra potentiella sökande som behärskar andra officiella språk.

127 Kommissionen har för det tredje i mål T-124/13 gjort gällande att engelska, franska och tyska är de mest talade språken bland tjänstemän och övriga anställda. Till stöd för detta påstående har kommissionen åberopat en tabell som är ett utdrag från systemet för registrering av personliga uppgifter avseende kommissionens tjänstemän och övriga anställda, som även generaldirektoratet för personal vid kommissionen ska ha delgett Republiken Italien genom skrivelse av den 14 mars 2013. Enligt kommissionen framgår det av denna tabell att franska, tyska och, därefter, engelska är de språk som kommissionens tjänstemän och övriga anställda främst anger som förstaspråk, åtföljt av nederländska och italienska.

128 Tribunalen påpekar härvid att de ovan uttryckta reservationerna gällande att statistiken över översatta texter enbart avsåg kommissionen även är tillämpliga vad beträffar denna tabell, som enbart omfattar kommissionens personal.

129 Oberoende av detta kan det därefter konstateras att kommissionens tjänstemän och övriga anställda i denna tabell delas upp i förhållande till deras förstaspråk, det vill säga vad som uppenbarligen är deras modersmål. I motsats till vad kommissionen har gjort gällande kan således ingen användbar slutsats dras utifrån denna tabell avseende vilka språk kommissionstjänstemännen talar, eftersom tjänstemän och övriga anställda vid kommissionen utöver sitt modersmål måste, på ett tillfredsställande sätt, behärska åtminstone ett annat språk, i enlighet med artikel 28 f i tjänsteföreskrifterna (se ovan punkt 87).

130 Kommissionen har för övrigt tolkat denna tabell felaktigt, eftersom den hävdar att tjänstemän och övriga anställda med engelska som förstaspråk (9,1 procent) utgör den tredje största gruppen efter de som har franska (26,9 procent av det totala antalet) och tyska (11,1 procent av det totala antalet) som förstaspråk. Gruppen av tjänstemän och övriga anställda med engelska som förstaspråk befinner sig egentligen på fjärde plats, och föregås även av de med nederländska som förstaspråk (9,2 procent av det totala antalet). Tjänstemän och övriga anställda med italienska som förstaspråk (9 procent av det totala antalet) befinner sig på femte plats, åtföljda av de med spanska (6,8 procent), grekiska (4 procent av det totala antalet) och polska (4 procent av det totala antalet) som förstaspråk.

131 Dessa sifferuppgifter kan således inte motivera, inte ens i endast kommissionens fall, ett sådant krav som det som anges i de angripna meddelandena, på att en nyanställd tjänsteman eller övrig anställd ska ha tillfredsställande kunskaper i engelska, franska eller tyska. I bästa fall, gällande en sökande till ett uttagningsprov med tillfredsställande kunskaper i franska, rör det sig om ett språk som är förstaspråk för ungefär en fjärdedel av kommissionens tjänstemän eller övriga anställda. När det gäller de två andra berörda språken (engelska och tyska) är dessa förstaspråk för ungefär en av tio tjänstemän eller övriga anställda vid kommissionen. Det finns således ingen omständighet som gör det möjligt att förstå anledningen till att sådana kunskaper ska anses som oumbärliga för en nyanställd tjänsteman

eller övrig anställd, särskilt med beaktande av att det inte krävs några liknande kunskaper i andra språk, till exempel italienska, som är förstaspråk för en jämförbar grupp av tjänstemän eller övriga anställda.

132 Kommissionen har som bilaga till sin duplik i samma mål ingett en annan tabell som visar fördelningen av nationalitet och andraspråk bland sina tjänstemän eller övriga anställda. Denna tabell innehåller även en rad där ”genomsnittet” för varje språk framgår, vilket är 56,4 procent för engelska, 19,8 procent för franska, 5,5 procent för tyska, 2,2 procent för nederländska, 2 procent för italienska och 1,6 procent för spanska. Genomsnittet för alla andra officiella språk är härvid lägre än 1 procent för varje språk. Ett ”genomsnitt” på 11,5 procent anges på raden ”n/a” som enligt kommissionens klargöranden under förhandlingen avser den del av personalstyrkan som inte har angett något andraspråk.

133 Det kan även här konstateras att fastän bedömningen endast omfattade kommissionen, kan de uppgifter som anges i denna tabell inte motivera ett sådant språkkrav som åläggs de sökande till sådana uttagningsprov som är i fråga i förevarande fall. I denna tabell beaktas för det första enbart det andraspråk som angetts av varje tjänsteman och den ger således ingen klar bild av språkkunskaperna hos kommissionens tjänstemän och övriga anställda. För att veta hur många av dessa som har åtminstone tillfredsställande kunskaper i till exempel engelska, måste man nämligen beakta både de som har engelska som förstaspråk och de för vilka engelska är ett tredje eller ett fjärde språk (och inte bara ett andraspråk), eftersom det inte kan uteslutas att en tjänsteman eller övrig anställd har tillfredsställande kunskaper i fler än två språk.

134 Även om det antas att de procenttal som angetts för engelska och, i mindre grad, franska, i sig kan motivera ett krav på att sökande till en tjänst vid kommissionen i tillfredsställande utsträckning måste behärska åtminstone ett av dessa språk, kan de uppgifter som förekommer i tabellen inte motivera att tyska inkluderas bland de språk i vilka kunskaper krävs. Tyska är nämligen ungefär en av tio tjänstemäns förstaspråk och uppges vara andraspråk för endast 5,5 procent av kommissionens tjänstemän. Om tyska inkluderas förefaller för övrigt en inkludering av italienska, spanska eller till och med nederländska inte orimlig, eftersom de procenttal som angetts för vart och ett av dessa tre språk inte är långt ifrån procenttalen för tyska.

135 Begränsningen av valet av andraspråk för sökande till ett uttagningsprov till ett begränsat antal av de officiella språken kan inte anses vara sakligt motiverad och proportionerlig när det bland dessa språk, utöver språk i vilka kunskaper är önskvärda eller till och med nödvändiga, finns andra språk som inte medför någon särskild fördel. Om det, som ett alternativ till det enda språk i vilket kunskaper medför fördelar för en nyanställd tjänsteman, godtas kunskaper i andra språk som inte utgör någon tillgång, finns det ingen giltig anledning att inte även godta alla andra officiella språk.

136 Kommissionen har för det fjärde gjort gällande att engelska, franska och tyska är de språk som främst studeras och talas som främmande språk i unionens medlemsstater. Till stöd för detta påstående har kommissionen åberopat en rapport från Eurostat, som offentliggjordes i *Statistics in Focus* nr 49/2010, där det anges dels att engelska är ”det överlägset mest studerade främmande språket [i Europa] inom alla utbildningsnivåer, följt av franska, tyska, ryska och, i mindre utsträckning, spanska”, dels att ”det överlägset mest talade främmande språket [i Europa] uppfattas som engelska, följt av tyska, ryska, franska och spanska”.

137 Denna statistik gäller samtliga unionsmedborgare och det kan inte antas att den korrekt avspeglar unionstjänstemännens språkkunskaper. Den enda omständighet som denna statistik kan bevisa är att antalet potentiella sökande som påverkas negativt av begränsningen till engelska, franska och tyska av de språk som kan väljas som andraspråk för de uttagningsprov som avses i de angripna meddelandena är mindre än det vore om valet var begränsat till andra språk. Denna omständighet är emellertid inte

tillräcklig för att tribunalen ska kunna bedöma att den ifrågavarande begränsningen inte är diskriminerande, eftersom det eventuellt begränsade antalet personer som påverkas negativt inte kan utgöra ett giltigt argument i detta avseende (se ovan punkt 96).

138 Dessa resultat hade vidare kunnat påvisa att den ifrågavarande begränsningen är proportionerlig om det framgick att den låg i tjänstens intresse. Kommissionen har emellertid inte visat att detta sistnämnda villkor var uppfyllt.

139 Ovanstående överväganden är även tillämpliga vad beträffar den bevisning som kommissionen åberopat för att visa att när sökandena till uttagningsproven inte begränsades i sitt val av andraspråk så var engelska, franska och tyska de mest valda språken. Den omständigheten att antalet sökande som förhindras att välja ett annat språk som andraspråk för uttagningsprovet eventuellt är begränsat, innebär inte att dessa sökande inte blir diskriminerade.

140 Kommissionen har för det femte i sin duplik i mål T-124/13 gjort gällande att unionsinstitutionernas chefer har genomfört nödvändiga analyser för att avgöra huruvida engelska, franska och tyska kunde anses vara de mest representativa språken bland de språk som används inom institutionerna. Kommissionen har även anfört att dessa chefer har konstaterat att det finns en överenskommelse om en allmän vägledning för språkanvändningen vid de uttagningsprov som anordnas av Epso.

141 Kommissionen har ingett en skrivelse från unionsinstitutionernas chefer av den 10 juni 2013, av vilken framgår att det finns en överenskommelse mellan dessa chefer för att godkänna ett projekt gällande en allmän vägledning för språkanvändningen vid de uttagningsprov som anordnas av Epso, med undantag för de reservationer som representanten för EU-domstolen har uttryckt, vilken avstod från att ta ställning i denna fråga. Kommissionen har även ingett texten med den allmänna vägledning som avses i denna överenskommelse.

142 Dessa uppgifter, som för övrigt avser omständigheter efter att de angripna meddelandena offentliggjorts och talan väckts, kan inte vederlägga ovanstående överväganden. I den vägledning som unionsinstitutionernas chefer godkänt anges inga nya uppgifter i förhållande till de som redan prövats ovan. Kommissionen har själv medgett att de uppgifter som behandlats av institutionernas chefer ”i stort överensstämmer” med de som kommissionen ingett som bilaga till sitt svaromål. Av ovan angivna skäl kan dessa uppgifter inte bekräfta de påståenden avseende den interna språkanvändningen vid institutionerna som återfinns i motiveringen till de angripna meddelandena eller som kommissionen har framfört i sina inlagor. Den omständigheten att unionsinstitutionernas chefer, med undantag av representanten för EU-domstolen som avstod från att ta ställning, kom fram till en annan slutsats saknar härvid relevans.

143 Kommissionen har för det sjätte gjort gällande att begränsningen av valet av andraspråk enligt de angripna meddelandena är motiverad av provens beskaffenhet. Särskilt vid ”utvärderingscentret” krävs det – för en enhetlig utvärdering av alla sökanden samt för att underlätta deras kommunikation med andra deltagare i uttagningsprovet och uttagningskommittéen – att det säkerställs att dessa prov genomförs på ett kommunikationsspråk.

144 Som svar på detta argument är det tillräckligt att påpeka att detta skäl inte anges i motiveringen till de angripna meddelandena. Tribunalen kan inte göra den bedömningen att den diskriminering på grund av språk som de angripna meddelandena ger upphov till är motiverad på grund av andra skäl än de som anges i dessa meddelanden. Följaktligen ska även detta argument underkännas.

145 Av ovanstående överväganden följer således att begränsningen i de angripna meddelandena, till engelska, franska och tyska, av sökandenas val av andraspråk för de uttagningsprov som dessa meddelanden avser varken är sakligt motiverad eller proportionerlig med hänsyn till det eftersträvade målet vilket, enligt kommissionen, är att rekrytera tjänstemän och övriga anställda som direkt kan börja arbeta.

146 Det är nämligen inte tillräckligt att försvara principen bakom en sådan begräsning med hänvisning till det stora antal språk som enligt artikel 1 i förordning nr 1 erkänns som unionens officiella språk och arbetsspråk samt till behovet av att välja ett mer begränsat antal, eller till och med ett enda, språk som internt kommunikationsspråk eller *lingua franca*. Vidare måste valet av ett eller flera särskilda språk, med uteslutande av alla andra språk, fortfarande motiveras sakligt.

147 Det är just detta som varken Epso – upphovsman till de angripna meddelandena – eller kommissionen – svarande vid tribunalen – har förmått göra. Inget i de uppgifter som kommissionen har åberopat visar att en nyanställd tjänsteman med tillfredsställande kunskaper i engelska, franska eller tyska, kan börja arbeta direkt, medan en sökande med åtminstone tillfredsställande kunskaper i två andra officiella språk inte kan det.

148 Talan ska således vinna bifall såvitt avser den tredje och sjunde grund som Republiken Italien har åberopat i mål T-124/13, samt den andra grund som Konungariket Spanien har åberopat i mål T-191/13. De angripna meddelandena ska således ogiltigförklaras i den mån sökandenas val av andraspråk begränsas till engelska, franska och tyska. Det saknas därvid anledning att pröva de andra grunder som ännu inte har blivit föremål för tribunalens bedömning.

149 Mot bakgrund av denna bedömning saknas anledning för tribunalen att pröva Konungariket Spaniens bestridande, i mål T-191/13, av att det andraspråk som varje sökande till de uttagningsprov som avses i meddelandet Epso/AD/248/13 väljer från engelska, franska och tyska måste användas vid vissa delprov i den sista delen av uttagningsprovet.

150 Bedömningen att det ifrågavarande meddelandet om uttagningsprov, i den mån sökandenas val av andraspråk begränsas, är rättsstridigt innebär nämligen även, och nödvändigtvis, att begränsningen av de språk som kunde användas vid vissa delprov under den sista delen av uttagningsproven också är rättsstridig. Prövningen av lagenligheten av den tredje aspekt av meddelandet Epso/AD/248/13 som Konungariket Spanien har bestritt saknar under dessa omständigheter föremål.

151 Efter att ha hört parterna under förhandlingen i mål T-124/13, vilka inte har gjort några invändningar i detta avseende, finner tribunalen att resultaten från de uttagningsprov som de angripna meddelandena avser ska lämnas utan åtgärd (se, för ett liknande resonemang, den ovan i punkt 26 nämnda domen Italien/kommissionen, EU:C:2012:752, punkt 103, och dom av den 16 oktober 2013, Italien/kommissionen, T-248/10, EU:T:2013:534, punkterna 45-51).

Rättegångskostnader

152 Enligt artikel 134.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Republiken Italien och Konungariket Spanien har yrkat att kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målen, ska kommissionen bära sina rättegångskostnader och ersätta Republiken Italiens rättegångskostnader i mål T-124/13 samt Konungariket Spaniens rättegångskostnader i mål T-191/13.

153 Konungariket Spanien, som har intervenerat i mål T-124/13, ska bära sina rättegångskostnader för denna intervention i enlighet med artikel 138.1 i rättegångsreglerna.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Målen T-124/13 och T-191/13 förenas vad gäller domen.

2) **Meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AST/125/12 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som assistenter på områdena revision, finanser/redovisning och ekonomi/statistik, meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AST/126/12 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som assistenter på områdena biologi, livsvetenskaper och hälsovetenskap, kemi, fysik och materialvetenskap, kärnforskning, väg- och vattenbyggnad; maskinteknik samt elteknik och elektronik samt meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/248/13 för att upprätta en anställningsreserv för vakanta tjänster som administratörer (AD 6) på områdena säkerhet kring byggnader samt teknisk förvaltning, ogiltigförklaras.**

3) **Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Republiken Italiens rättegångskostnader i mål T-124/13 samt Konungariket Spaniens rättegångskostnader i mål T-191/13.**

4) **Konungariket Spanien ska bära sina rättegångskostnader för sin interventionstalan i mål T-124/13.**

Gratsias Kancheva Wetter

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 24 september 2015.

Underskrifter